

«Sempre necessito que allò que escric m'estiri»

Entrevista a la granollerina Eulàlia Canal, que publica el llibre 'Cargol, i què faràs dins un iglú?' (Ed. Barcanova)

Eulàlia Canal ja fa uns anys que es mou amb èxit en el terreny de la literatura infantil. Foto: VO.com

Les regles que regeixen un món tan subversiu com el dels infants són tan capricioses i especials que només uns pocs escollits en saben la tecla exacta i el gest idoni. L' Eulàlia Canal (<http://eulaliacanal.blogspot.com.es/>) (Granollers, 1963) ja fa uns anys que es mou amb èxit en el terreny de la literatura infantil, i ho fa com peix a l'aigua. La seva última obra, *Cargol, i què faràs dins un iglú?* (Barcanova, 2012) és la segona part de les aventures del *Cargol fabulantàstic*, tot un èxit que, en principi, no hauria de tenir continuïtat. "Jo tinc clar que no buscaré expressament un nou volum, però això dependrà de moltes coses. Tot i que sempre he preferit fer coses diferents i noves". De fet, aquesta segona part era gairebé una obligació. "Fa tres anys, quan va sortir *Un Cargol fabulantàstic*, vaig presentar tres històries a l'editorial, però el llibre només en va recollir dues, i vam pensar que ja quedava rodó. La tercera me la vaig guardar, i ara surt publicada al costat d'una quarta aventura".

El Cargol protagonista d'aquests llibres és un animal molt entranyable, "eixerit i sensible", i viu peripècies de tota mena amb una bona colla d'amics animals. Un món que neix d'una frase que va dir el fill de l'Eulàlia. "Tot sorgeix d'una anècdota familiar en un estira i arronsa dels nens, quan la meva filla gran li etziba al petit que si no para d'emprenyar amb la pilota vindrà la veïna de baix i se l'endurà. I ell va respondre: si això passa serà la demostració que no m'estimeu. Més tard, ell mateix em va dir que això podria ser una idea per escriure un conte i, fins i tot, em va proposar un títol: *El nen que pensava que no l'estimaven*". I aquell nen, per art de màgia, es va convertir en un *Cargol fabulantàstic*.

Tots portem un nen amagat

"Els meus fills són molt importants, un motor que no para de funcionar". Uns fills que li han donat moltes idees, algunes que no ha escrit. "De vegades, és molt més que una idea, són les coses que diuen, converses que em fan pensar en altres idees. A més, ells sempre són els primers a qui explico les històries". Deu ser dur tenir els crítics a casa. "Sí, em jutgen sense manies. Si no els agrada una cosa, m'ho diuen. Però això m'ajuda molt a trobar-li el to a la història. I també són una font inesgotable de temes que poden interessar els altres nens".

"M'agrada saber què pensen els nens i arribar a veure el món com ells, però també intento recordar què pensava jo quan era petita. Roald Dahl, un dels meus referents, deia que cal ser infant per poder escriure com els infants, i m'identifico totalment amb la frase. Tots tenim un nen que portem amagat, a dins, i alguns ens posem disfresses per no veure'l". Però l'Eulàlia no només admira Roald Dahl, de qui ha llegit pràcticament tots els llibres, "m'encanta el seu sentit de l'humor i que les històries siguin tan riques sense abaixar ni una mica el valor literari". També admira Michael Ende, "*Momo* és tot un clàssic. També m'agrada *Cor de tinta*, de Cornelia Funke, un altre referent. I un llibre que trobo deliciós és *Konrad, el nen que va arribar dins una llauna de sardines*, de Christine Nöstlinger".

L'escriptura que estira

L'Eulàlia va entrar al món literari a través de la poesia. "No hi he tornat, tot i que encara escric poemes de forma esporàdica. Crec que no és el moment, sempre dic que necessito que allò que

escric m'estiri. Amb totes les històries que he escrit, m'ha passat. En començo moltes, d'històries, però la majoria les deixo a mitges, perquè no tinc la sensació que siguin prou importants. Això em passa amb la poesia. Potser sí que arribarà el moment, però encara no ha arribat". Tot i així, la poesia és encara ben present en un estil molt particular. "Penso que és molt important la sonoritat. Abans de donar una cosa per acabada la lleixo en veu alta i escolto com sona. Si sona bé, la deixo. De vegades, les paraules desafinen o grinyolen, i penso que això em ve de la poesia, poso molta atenció en la musicalitat".

El canvi a la literatura infantil va venir de manera natural. "Quan vaig tenir els nens, i ells encara eren molt petits, els explicava contes, i un dia vaig pensar que jo també podria escriure les meves pròpies històries. Així va ser com vaig començar". El primer llibre que va publicar per a infants va ser *Les set dents de la Palangana* (Barcanova, 2005) i *Qui enviava petons a l'estrella?* (Mediterrània, 2005), que va guanyar el premi de narrativa infantil Ciutat d'Eivissa. "El llibre de *la Palangana*, el primer, va començar sent un poema. Però se'm va anar allargant, la història em va estirar. Si el lleixes, veuràs que té una rima interna constant".

Una rima interna i un deix poètic que segueix ben viu a les seves històries, tal com també van fer els seus mestres, referents que van poder traspasar els límits que imposen les etiquetes. "La literatura no té edat i m'emprenya molt que classifiquin i etiquetin els llibres". Potser per això em recomana la lectura de *La senyora dels llibres* (Editorial Joventut), un àlbum il·lustrat obra de Heather Henson i David Small. "Es basa en una història real que va tenir lloc als Estats Units a principis del segle XX, quan es van crear les biblioteques ambulants. El llibre és una autèntica delícia. Quan el vaig llegir em va emocionar tant que gairebé em queien les llàgrimes". Un sacseig que provoca aquella literatura que sap estirar-te, tal com tan bé saben fer les històries, poètiques i delicades, de l'Eulàlia Canal.